

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8277/2551

ธนาคารทิสโก้ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายสุรสิทธิ์ จังสัตรูกุล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 156, ป.วิ.พ. มาตรา 149, ป.วิ.พ. มาตรา 236

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยยื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์คำสั่ง ศาลชั้นต้นสั่งว่า ยื่นอุทธรณ์เกิน 7 วัน นับแต่วันอ่านคำสั่ง ชัด ป.วิ.พ. มาตรา 156 วรรคท้าย (เดิม) จึงไม่รับอุทธรณ์คำสั่ง จำเลยยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ให้ยกคำร้อง มีผลเป็นการที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับอุทธรณ์คำสั่งของจำเลย ยืนตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้น โดยวินิจฉัยถึงเหตุเดียวกัน คำสั่งของศาลอุทธรณ์ย่อมเป็นที่สุดตาม ป.วิ.พ. 236 วรรคหนึ่ง จำเลยจึงฎีกาไม่ได้ การดำเนินกระบวนการพิจารณานับตั้งแต่จำเลยยื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์นั้น เป็นเรื่องที่จำเลยอ้างว่าเป็นคนยากจนไม่มีทรัพย์สินพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาลได้ จึงไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลตาม ป.วิ.พ. มาตรา 149 วรรคท้าย (เดิม)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนโจทก์ หากคืนไม่ได้ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ราคาแทนเป็นเงิน 450,000 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์จำนวน 40,000 บาท และชำระค่าเสียหายต่อไปอีกเดือนละ 4,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนหรือใช้ราคาแทน แต่ไม่เกิน 24 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนค่าทนายที่โจทก์ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์และยื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นนี้ทั้งหมดให้เป็นพับ และให้ผู้ร้องนำค่าฤชาธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์มาวางศาลภายใน 15 พฤศจิกายน 2549 ไม่เช่นนั้นถือว่าทิ้งอุทธรณ์ จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง คำคำร้องเป็นพับ ต่อมาจำเลยทั้งสองไม่นำเงินค่าฤชาธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์มาวางศาลภายในกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นกำหนด ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำพิพากษาของจำเลยทั้งสอง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์คำสั่ง (ที่ถูกต้องทำเป็นคำร้อง) ในกรณีที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ยื่นอุทธรณ์เกิน 7 วัน นับแต่วันอ่านคำสั่ง ชัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 156 จึงไม่รับอุทธรณ์คำสั่ง คืบค่าขึ้นศาลทั้งหมด จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งว่า ศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งยกคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2549 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น (ที่ถูกต้องทำเป็นคำร้อง) เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2549 เกินกำหนด 7 วัน นับตั้งแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งดังกล่าว โดยจำเลยทั้งสองมิได้รับอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่ง กรณีจึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 156 วรรคท้าย ให้ยกคำร้อง จำเลยทั้งสองฎีกาคำสั่ง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ในส่วนที่เกี่ยวกับฎีกาของจำเลยที่ 2 นั้น จำเลยที่ 2 มิได้แต่งตั้งให้นายปรีชาเป็นทนายความหรือ

มอบอำนาจให้นายปรีชาฟองคืแทน นายปรีชาจึงไม่มีอำนาจยื่นฎีกาแทนจำเลยที่ 2 ฎีกาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 จึงเป็นคำคู่ความที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ศาลชั้นต้นจะสั่งรับฎีกาส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ขึ้นมา ศาลฎีกาก็วินิจฉัยให้ไม่ได้ คดีคงมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 คดีนี้จำเลยที่ 1 อุทธรณ์และยื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 1 จึงอุทธรณ์คำสั่ง (ที่ถูกต้องทำเป็นคำร้อง) ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ยื่นอุทธรณ์เกิน 7 วัน นับแต่วันอ่านคำสั่งขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 156 (ที่ถูก มาตรา 156 วรรคท้าย (เดิม)) จึงไม่รับอุทธรณ์คำสั่ง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น (ที่ถูกต้องทำเป็นคำร้อง) เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2549 เกินกำหนด 7 วัน นับตั้งแต่วันที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งดังกล่าว โดยจำเลยที่ 1 มิได้รับอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์คำสั่งกรณีจึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 156 วรรคท้าย (เดิม) ให้ยกคำร้อง จึงมีผลเป็นการที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับอุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 1 ยืนตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นโดยวินิจฉัยถึงเหตุเดียวกัน คำสั่งของศาลอุทธรณ์ย่อมเป็นที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 236 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 1 จึงฎีกาคัดค้านคำสั่งของศาลอุทธรณ์ไม่ได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง การดำเนินกระบวนการพิจารณานับตั้งแต่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาในชั้นอุทธรณ์นั้น เป็นเรื่องที่จำเลยทั้งสองอ้างว่าเป็นคนยากจนไม่มีทรัพย์สินพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาลได้ จึงไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 149 วรรคท้าย (เดิม) เมื่อจำเลยทั้งสองเสียค่าอ้างเอกสาร ค่าคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ฉบับลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2549 ค่าคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่งฉบับลงวันที่ 19 ธันวาคม 2549 รวมทั้งค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์มิได้วินิจฉัยถึงอันเป็นการมิชอบจึงเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้องและต้องคืนให้แก่จำเลยทั้งสองทั้งหมด" พิพากษายกฎีกาของจำเลยทั้งสอง ให้คืนค่าอ้างเอกสาร ค่าคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ ค่าคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์คำสั่งและค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์แก่จำเลยทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

มนตรี ยอดปัญญา · ดิเรก อิงคินันท์ · วีระพล ตั้งสุวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8277/2551>